

CANVIS A LA XUNTA

El retorn dels antiautonomistes

El final de la crisi de la Xunta de Galícia —amb la dimissió en bloc de tots els consellers— suposa la consolidació en el poder del sector més dretà i antiautonomista entre els aliancistes gallecs. Per a la Coalición Popular, les coses es posen difícils.

Xosé Amador (Santiago)

La crisi desfermada en la Coalición Popular de Galícia, en presentar la dimissió al president de la Xunta, Gerardo Fernández Albor, els nous *conselleiros* del seu gabinet, ha conclòs amb l'accès a l'executiu autonòmic del sector més dretà i antiautonomista dels aliancistes gallecs. Cinc dies de pugna pel poder han conformat l'etapa més difícil per la qual ha passat fins ara aquesta comunitat i, segons tots els indicis, marcaran el punt de partida del domini de les diputacions provincials sobre les institucions autonòmiques. Molt pocs creuen que el camí iniciat amb la incorporació d'un ex-governador civil

durant el franquisme i aliancistes que menyspreen la llengua gallega aportarà res de positiu en el camí de l'autogovern.

Res no feia suposar, el 29 d'octubre, que l'endemà el govern autonòmic viuria una insòlita i greu crisi.

Aquell 30 d'octubre hi havia convocat un consell de l'executiu que es pressumia tranquil. Durant la setmana anterior, en els mitjans informatius havien abundat les cròniques i els informes crítics respecte a la gestió del gabinet presidit per Fernández Albor.

Quasi totes les informacions qüestionaven la capacitat política d'aquest per a dirigir el govern. Però aquesta afirmació no resultava nova. Ja havia aparegut desenes de vegades al llarg

dels cinc anys que duu el doctor Fernández Albor al cap de l'executiu.

En mitjans polítics hi havia constància que el president de la Xunta seria incapaç d'acabar la segona legislatura, de la qual prompte s'acomplirà el primer any. Tanmateix, ningú no s'aventurava a predir-ne el com i el quan. Aquest marc caracteritzà el polèmic consell del dia 30, on els *conselleiros* —després d'un acord de passadís, amb el vice-president Barreiro al front— decidiren de presentar la dimissió. Després d'una breu anàlisi del progressiu deteriorament de la situació política i de la manca de timó al front de la Xunta, el gabinet optà per plegar.

Amb la seua actitud, els *conselleiros* volgueren forçar la dimissió del

president. Però aquest es negà i començà un pols entre un Fernández Albor solitari i José Luis Barreiro, amb el suport de destacats dirigents de la Coalició Popular.

Des del primer moment, el president nacional d'AP, Manuel Fraga, féu d'intermediari en la recerca d'una solució. Fraga Iribarne, malgrat un tímid suport a Fernández Albor, segellat amb un comunicat, mantenia converses telefòniques amb José Luis Barreiro per insinuar-li possibles formes de desbancar el president de la Xunta. Enmig d'aquests contactes Galícia-Madrid, pel despatx de Fernández Albor, al Palau de Raxoi, comencen a desfilar alguns dirigents aliancistes.

Quan l'eixida de la crisi semblava més difícil, es reuní la junta executiva nacional d'AP i tancà l'afer sense comptar amb l'opinió de la direcció regional del partit. En aquell moment hi havia un suport explícit a Fernández Albor. Mentrestant, José Luis Barreiro, que havia comptat amb nombrosos seguidors en el primer moment, començava a perdre suport. Diversos dirigents d'AP de les quatre províncies gallegues i els presidents de les respectives diputacions prometen col·laborar amb el nou executiu, en la formació del qual tenen un paper molt actiu.

Després de la formació del nou gabinet, José Luis Barreiro ha promés continuar en el partit i ha acceptat disciplinadament les decisions dels òrgans rectors. Però és ja un secret a veus que la política tímida autònoma defensada per la Coalició Popular en els darrers anys a Galícia promet un gir important. La incorporació de Mariano Rajoy, president de la Diputació de Pontevedra, com a home fort del nou govern, i la presència d'ex-polítics franquistes en són els primers símptomes. La crisi sembla que només queda solucionada a mitges.

Els dos sectors aliancistes que s'han disputat el

A l'esquerra, el president Albor amb Barreiro darrere. A la dreta la seu del govern gallec.

control de la Xunta durant els últims dies representen dues formes de concebre un projecte polític per a la dreta gallega. Mentre Fernández Albor defensa una coalició de partits conservadors, en una mena de fugida endavant, José Luis Barreiro contempla la remodelació del centre-dreta mitjançant la creació d'un partit fort, autonomista i de centre-dreta. Barreiro Rivas sempre ha defensat la necessitat d'acabar amb els privilegis de les diputacions provincials i fer la vertebració política de la comunitat autònoma. Fernández Albor és un cirurgià sense especials coneixements polítics, amb facilitats a l'hora de comunicar-se amb els ciutadans, però sense capacitat per a dirigir un govern. Amb un passat marcat pel galleguisme de dretes, Albor amb prou feines si compta amb un altre mèrit que la seua fidelitat a Manuel Fraga i la seua constant presència a fires i festes. Precisament

aquest comportament li ha valgut el sobrenom de «merendinas».

José Luis Barreiro és, als 37 anys, el secretari general d'AP a Galícia i, fins a la seua dimissió, era l'únic motor de la Xunta. Durant quatre anys ha intentat dirigir un executiu autòmic que mai no ha aconseguit caminar amb fermesa. Ara, conservant la seua tasca de portaveu en el Parlament gallec, seguirà treballant amb la mirada posada en el futur. Alguns —de la CP i de les forces de la oposició— creuen que prompte tindrà una nova oportunitat en la política de la comunitat autònoma.

Però, a més d'aquests dos personatges, la dreta gallega compta amb líders provincials que controlen les diputacions i sempre han mirat amb recel la vertiginosa ascensió de José Luis Barreiro i la seua capacitat política. Aquests dirigents han tingut un comportament durant la crisi contradictori i ambigu. De pactar amb Bar-

reiro Rivas un relleu al front de la Xunta passaren, en pocs dies, a reconsiderar el seu suport a Fernández Albor.

Els partidaris d'un canvi de timó en la Xunta de Galícia justifiquen la seua opinió pel descrèdit en què es troben les institucions autònòmiques. Descrèdit que afavoreix les aspiracions dels socialistes per a accedir a l'executiu autòmic d'ací a tres anys. Després de la solució provisional de la crisi i el retorn dels nostàlgics del franquisme, sembla segur que res no impedirà un proper triomf socialista en la comunitat autònoma i un creixement de vots per a les forces nacionalistes.

Al llarg dels tres anys que encara resten de la segona legislatura la inestabilitat presidirà la vida política gallega. No es pot oblidar que la Coalició Popular tan sols compta amb 34 diputats en el Parlament autòmic, mentre l'oposició —socialistes, Coalición Galega, Agrupación Progresista Galeguista —Partido Nacionalista Galego, PSG-Eg i BNG— en suma 37. I convé recordar, també, que dins de Coalición Popular encara hi ha un sector crític. □

